

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce **Ing. arch. M. K.**, bytem P., zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Reiserem se sídlem Mikulášská tř. 9, 326 00 Plzeň, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, odbor státní sociální péče, se sídlem Plzeň, Martinská 2, adresa pro doručování Plzeň, nám. Republiky 16, v řízení o žalobě bez data proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011 zn. X o *doplatek na bydlení*

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. června 2011 zn. X a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1, sociální odbor, ze dne 2.3.2011 č.j. : X se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Reiserovi s e p ř i z n á v á odměna ve výši 1.920,-Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Plzni na účet vedený u České spořitelny, a.s., pobočka Plzeň, č. účtu: 730152399/0800, VS: 10934.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20.6.2011 se žalobce domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, tj. Magistrátu města Plzně, odbor státní sociální péče (dále jen **MMP**), ze dne 1.6.2011, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 7.3.2011 a potvrzeno napadené rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1, odbor sociální (dále jen **ÚMO 1**) ze dne 2. března 2011 č.j. X, kterým nebyl žalobci přiznán doplatek na bydlení (*žádost podána dne 30.8.2010*) v souladu s § 66 a § 35 zákona č.

111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen **zákon**), protože mu na něj v měsíci srpnu 2010 nevznikl nárok vzhledem k tomu, že částka jeho příjmu zvýšená o příspěvek na živobytí a příspěvek na bydlení a snížená o odůvodněné náklady na bydlení, není nižší než částka živobytí žadatele, nelze podle § 35 zákona stanovit vyšší dávky; v návaznosti na § 38 odst. 1 zákona nelze považovat všechny podmínky, stanovené pro vznik nároku na doplatek na bydlení, za splněné.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí MMP mimo jiné popsal průběh řízení, jelikož původní rozhodnutí ÚMO 1 ze dne 4.10.2010 č.j. X bylo napadeno odvoláním žalobce a žalovaný jej zrušil rozhodnutím ze dne 26.1.2011 č.j. X a věc vrátil k novému projednání ÚMO 1, který následně vydal dne 2.3.2011 nové rozhodnutí č.j. X – i toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 1.6.2011. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že nelze do nákladů na bydlení zahrnovat podle současné právní úpravy zakotvené v zákoně platby do fondu oprav, fond odměn zástupce domu a správní poplatky. Dále žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí je vedeno úvahou, že účelem doplatku na bydlení není možno poskytovat částku na budoucí opravy či úpravy nemovitosti či vyčlenit určité prostředky, které by příjemce dávky v konkrétním měsíci mohl takto použít. Pokud by stát prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi přispíval v plném rozsahu na úhradu záloh do fondu oprav či úhradu anuity, pak by tím také přispíval na zhodnocování majetku družstva nebo na zhodnocování majetku fyzických osob. Platby do fondu oprav, do něhož jsou povinni přispívat členové družstev i členové společenství vlastníků jednotek mají jiný účel než nájemné. Na složky, které jsou určeny ke zhodnocování nemovitosti, nelze z dávek pomoci v hmotné nouzi přispívat, protože podle zákona nemohou sociální dávky sloužit ke zhodnocování majetku. Na úhradu nákladů na údržbu na nezbytné opravy v nemovitosti pak nemá sloužit doplatek na bydlení. Závěrem žalovaný uvedl, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno po přezkoumání v rozsahu námitek uvedených v odvolání, protože rozhodnutí ÚMO 1 ze dne 2.3.2011 nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

V žalobě následně doplněné (žalobcem i ustanoveným zástupcem) bylo zdůrazněno, že od července 2010 je žalobce vlastníkem dříve družstevního bytu, takže nyní se již nejedná o nájemné, ale i tak musí obhajovat nutnost a odůvodněnost „příspěvku na náklady spojené se správou domu a pozemku“ Společenství vlastníků jednotek, protože ani tento dle MMP nelze do nákladů na bydlení zahrnovat, což dle něho je nesprávné, protože se jedná o povinnou platbu, jejíž výši nemůže ovlivnit; navíc není zřejmá ani přímá příčinná souvislost mezi platbou do fondu oprav a zvětšením majetku a nelze připustit nesprávný a svévolný výklad zákona, i kdyby byl podpořený metodickým pokynem Ministerstva práce a sociálních věcí. Dále bylo uvedeno, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto nedostatečné a v rozporu se správním řádem, protože každé správní rozhodnutí musí být řádné a přesvědčivé odůvodněno, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů správní orgán při svém rozhodování vycházel, které důkazy a podklady měl pro své rozhodování k dispozici a jak tyto důkazy a podklady vyhodnotil jednotlivě a dále v jejich souhrnu. Tento postup ale napadené rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění zcela postrádá, proto se jedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Navíc je rozhodnutí v rozporu se závazným pokynem soudu, který byl správnímu orgánu dán v předchozím řízení, a tak trpí zcela zjevnou vadou, avšak zásadního charakteru (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Poukázáno bylo také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen

NSS) sp. zn. 3 Ads 155/2010, dle něhož správní orgán, který se věci zabýval, nezahrnutím platby do fondu oprav jako nutného výdaje při výpočtu dávky doplatek na bydlení zkrátil žalobce na jeho nároku. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí MMP a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí, současně žalobce požádal o ustanovení zástupce.

Pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 12.7.2011 byl žalobci k jeho žádosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Reiser.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, k němuž připojil i originál správního spisu, dne 20.10.2011 uvedl, že rozhodnutí ponechává na úvaze soudu, protože ve věci započítávání plateb do fondu oprav do odůvodněných nákladů na bydlení postupoval podle zaběhnuté celostátní praxe a tyto platby do odůvodněných nákladů nezapočítával. Vzhledem ke skutečnosti, že NSS dospěl naopak k závěru (rozsudky sp.zn. 3 Ads 155/2010-46 ze dne 3.3.2011 a 4 Ads 20/2011-72 ze dne 26.5.2011), že odůvodněnými náklady na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona jsou také platby do fondu oprav v obvyklé výši, je zřejmé, že dosavadní praxe byla tímto rozhodnutím shledána jako nesprávná.

Z připojeného správního spisu mimo jiné vyplývá ze založené kopie Smlouvy o převodu vlastnictví družstevní bytové jednotky do vlastnictví člena ze dne 16.6.2010, že družstevní byt č. X v P. byl převeden do vlastnictví žalobce.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen *s.ř.s.*) a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). V případě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I.stupně nadřízeným správním orgánem (tj. žalovaným) soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Podle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje *specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) *s.ř.s.* soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*).

Podle § 76 odst. 1 písm. b) *s.ř.s.* soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Soud zároveň poznamenává, že neschopnost zákonodárce ohledně srozumitelnosti obsahu zákonných předpisů nemůže jít k tíži občanů nemajících žádnou možnost nápravy v takovém případě, jako je i nyní projednáváný, kdy znění zákona není zcela jednoznačné či umožňuje několikery možný výklad, což nelze odstranit ani množstvím metodických pokynů,

jimiž Ministerstvo práce a sociálních věcí v podstatě vysvětluje, jak má být obsah předpisu chápán či jakým způsobem má být aplikován. V projednávané věci dospěly správní orgány k nesprávnému závěru, že příslušný předpis (tj. zákon o hmotné nouzi) týkající se doplatku na bydlení se vlastně nevztahuje na náklady bydlení spojené s užíváním dříve družstevního bytu převedeného do osobního vlastnictví žalobce, ač v ČR existuje vedle sebe nájemné bydlení, užívání družstevního bytu a užívání bytu v osobním vlastnictví. Upřednostnění nájemního bydlení před ostatními zmíněnými formami bydlení je nutno považovat za diskriminující.

V této věci **rozhodujícím důvodem zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011 a jemu předcházejícího rozhodnutí ÚMO 1 ze dne 2.3.2011 je názor vyjádřený NSS v rozsudku č.j. 4 Ads 20/2011-72 ze dne 26.5.2011**, jímž rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24.11.2010 č.j. 17 A 28/2010-34 (týkající se téhož žalobce i též dávky hmotné nouze) zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že povahou platby do fondu oprav bytového družstva (a tedy i Společenství vlastníků po převodu družstevního bytu do osobního vlastnictví žalobce) pro účely výpočtu výše doplatku na bydlení se již NSS v minulosti zabýval, a to rozsudkem č.j. 3 Ads 155/2010-46 ze dne 3.3.2011 (dostupný na www.nssoud.cz), tudíž i v této věci dospěl soud k závěru, že **odůvodněnými náklady na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona jsou také platby do fondu oprav v obvyklé výši**. S obsahem citovaného rozsudku NSS se zdejší soud plně ztotožnil, proto **dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011 je důvodná, jelikož správní orgán**, tj. žalovaný MMP (a předtím i ÚMO 1), **nezapočetl do odůvodněných nákladů na bydlení minimálně platby dlouhodobé zálohy do fondu oprav**, tudíž **krajský soud žalobě žalobce vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011 i jemu předcházející rozhodnutí ÚMO 1 ze dne 2.3.2011 pro zjištěné vady řízení** (§ 78 odst. 1 věta první odst. 3, 4 s.ř.s.) **a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení**, jak vyplývá z výroku I. rozsudku, protože **skutkový stav, který vzaly správní orgány za rozhodující ohledně žalobcem požadované dávky doplatku na bydlení, neobsahoval celé odůvodněné náklady na bydlení**, jelikož nebyla zohledněna ani platba dlouhodobé zálohy do fondu oprav, ač se rovněž jedná o odůvodněný náklad na bydlení. **V dalším řízení se příslušný správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku**, jak vyplývá z ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., tedy vydá nové rozhodnutí o dávce doplatek na bydlení při zohlednění všech rozhodujících odůvodněných nákladů spojených s užíváním bytu, přičemž výrok i obsah rozhodnutí bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy (zák. č. 500/2004 Sb., správní řád) i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem NSS.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven usnesením ze dne 12.7.2011 zástupcem advokát JUDr. Pavel Reiser; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování ve výši 1.920,-Kč v souladu s jím předloženým vyúčtováním ze dne 31.10.2011 - částka 2 x 500,-Kč za 1 úkon právní služby (převzetí a příprava věci a doplnění

žaloby), a 2 x 300,-Kč na úhradu hotových výdajů, což je v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění, a dále částka 320,-Kč, tj. DPH ve výši 20%, neboť ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (u zdejšího soudu vedeno pod Spr.č. 1239/2007), tedy *celkem 1.920,-Kč*. Předmětná částka bude vyplacena JUDr. P. Reiserovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě (*výrok III. rozsudku*) považované soudem za přiměřenou.

Poučení : **Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci (§ 54 odst. 5 s.ř.s.). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku lze podat pouze za podmínek stanovených v § 102 a následující s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních a stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozsudku je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).**

V Plzni dne 31. října 2011

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně